

των σου, ἦτις, ἕνεκα τῆς ἀμβλείας διανοίας της, ἐξομοιοῦται μὲ τὸν μολοσσόν, τὸν προσδεδεμένον δι' ἀλύσεως καὶ φυλάσσοντα τὴν αὐλήν. Ἄδελφον εἰς ποῖα βίαια μέτρα δύναται ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ καταφύγη, ἐὰν ἡμεῖς τῶρα δὲν ἐπωφεληθῶμεν τῶν πλεονεκτημάτων, ἅτινα ἀκόμη μᾶς ἀπομένουσιν.

— Τί πρέπει νὰ πράξωμεν, Μαριάννα; ὦ! ἂν ἠδυνάμεθα τοῦλάχιστον νὰ φύγωμεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν ταύτην καὶ νὰ μὴ τὴν ἐπανιδώμεν πλέον!

— Ἀκούουθησε, φιλιτάτη μου, τὰς συμβουλὰς μου καὶ ἔσο βεβαία ὅτι δὲν θὰ εὐρεθῆς χωρὶς προστασίαν, ἐνόσω μὲν ἐγὼ σιμᾶ σου.

— Τὸ πιστεύω... τὸ πιστεύω. Ἄλλ' ἐνῶ φροντίζεις περὶ ἐμοῦ, μὴ λησμονῆς καὶ τὴν ἀτυχῆ Φανή. Καὶ αὐτὴ ἔχει ἀνάγκην συνδρομῆς καὶ παρηγορίας.

— Θὰ φροντίζω πάντοτε περὶ αὐτῆς. Τῆς ὠμίλησα πρὶν ἔλθω ἐδῶ καὶ συνεφωνήσαμεν ὅτι ἀπόψε θὰ λάβῃ τινὰς παραγγελίας μου. Αἱ ἐπιστολαὶ τὰς ὁποίας ρίπτομεν εἰς τὸ γραμματοκιβώτιον τοῦ Μπλάκ - οὐάτερ - Πάρκ δὲν εἶνε ἀσφαλεῖς. Ἐχω νὰ γράψω δύο πρὸς τὸ συμφέρον σου· πλὴν αὐταὶ δὲν θὰ περιέλθωσιν εἰς ἄλλας χεῖρας, ἐκτὸς τῶν τῆς Φανῆς.

— Περὶ τίνων ἐπιστολῶν πρόκειται;

— Θέλω πρὸ πάντων, Λαύρα, νὰ γράψω εἰς τὸν συναίτερον τοῦ κυρίου Γίλμορ, γνωρίζεις ὅτι αὐτὸς μᾶς ὑπεσχέθη τὴν συνδρομὴν του εἰς πᾶσαν δυσκολίαν, ἣτις ἤθελεν ἀναφυῆ. Ὅσον ὀλίγον ἐξφικειωμένη καὶ ἂν ἦμαι μὲ τοὺς νόμους, εἶμαι βεβαία ὅμως ὅτι αὐτοὶ προστατεύουσιν πᾶσαν γυναῖκα ἀπὸ κακώσεως, εἰς ἐπέβαλεν εἰς ἡμᾶς ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος. Δὲν θὰ θιζῶ κανὲν περιστατικὸν ἀναφερόμενον εἰς τοὺς λόγους τῆς Ἄννης Κάδερικ, διότι δὲν ἔχω περὶ τούτου βεβαιότητα. Ἄλλ' ὁ δικηγόρος θὰ μάθῃ ὅτι σ' ἐκακοποίησε μωλωπήσας ἕνα τῶν βραχιόνων σου, θὰ μάθῃ ὅτι, ἐξασκῶν βίαν, σὲ περιώρισεν ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ δωματίου. Πρὶν κατακλιθῆ τὴν ἐσπέραν ταύτην θὰ πέμψω τὴν ἐκθεσίν μου.

— Σκέψου, Μαριάννα, τί σκάνδαλον καὶ τί θόρυβον θὰ προκαλέσης!

— Τὸ σκάνδαλον, κατὰ τὴν γνώμην μου, θὰ μᾶς ὠφελήσῃ. Ὁ σὺρ Πέρσιβαλ πρέπει νὰ τὸ φοβῆται πολὺ περισσότερον ἀπὰ σέ, καὶ ὁ φόβος του θὰ ἰσχύσῃ ἴσως κάλλιον παντὸς ἄλλου μέσου νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς σύνεσιν.

Ταῦτα εἰπούσα ἠγέρθη· ἄλλ' ἡ Λαύρα μὲ ἰκέτευσε νὰ μὴ τὴν ἀφήσω.

— Θὰ τὸν ὠθήσῃς εἰς τὴν ἀπελπισίαν, ἔλεγε, καὶ οἱ κίνδυνοί μας θὰ διπλασιασθῶσιν!

Συνηθησάνομην κατὰ βάθος τὴν ἀπελπιστικὴν ἀλήθειαν τῶν φρονιμῶν ἐκείνων λόγων, πλὴν δὲν ἠθέλησα νὰ τὸ ὁμολογήσω ἐνώπιον τῆς ἀδελφῆς μου. Ἐν τῇ φοβερᾷ θέσει, ἐν ἣ διετελοῦμεν, ἄλλη ἐλπὶς καὶ καταφύγιον δὲν ἀπέμενεν ἐκτὸς αὐτῆς μὲ κίνδυνον τοῦ νὰ προκαλέσωμεν μεγαλειτέρας συμφορὰς. Τῇ τὸ ὁμολόγησα,

μετρίζουσα ὅμως ὅπως οὖν τὴν σημασίαν τῆς σκέψώς μου, διὰ τῶν λόγων. Ἡ Λαύρα ἤκουσε τὴν ὁμολογίαν μου μετὰ πικροῦ μειδιάματος, ἀλλὰ χωρὶς νάντιτείνῃ. Ἡθέλησε νὰ πληροφορηθῆ καὶ περὶ τῆς δευτέρας ἐπιστολῆς, ἣν ἐσκόπευον νὰ γράψω. Ἐπεθύμει νὰ μάθῃ πρὸς τίνα θάπευθύνετο.

— Πρὸς τὸν κύριον Φαίρην, ἀπήντησα. Ὁ θεὸς σου εἶνε ὁ πλησιέστερος τῶν συγγενῶν σου καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας. Αὐτὸς ὀφείλει νὰ ἐπεμβῆ καὶ εἶνε ἀναγκαία ἡ ἐπέμβασίς του.

Ἡ Λαύρα ἔτεισε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν. — Τὸ γνωρίζω, τὸ γνωρίζω, ἐξηκολούθησα· ὁ θεὸς σου εἶνε ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ἀσθενὴς τὸν χαρακτῆρα, ἐγωιστῆς, ψυχρῶς ὑπολογίζων τὰ πράγματα. Ἄλλ' ὅπως δῆποτε αὐτὸς δὲν εἶνε σὺρ Πέρσιβαλ Κλάυδ, οὐδ' ἔχει πλησίον του φίλον, οἷος ὁ κόμης Φόσκος. Δὲν περιμένω τίποτε ἀπὸ τὴν κλωσύνην, οὐδ' ἀπὸ τὰ αἰσθήματα τῆς στοργῆς, ἣν ἐνδέχεται νὰ τρέφῃ πρὸς σέ ἢ πρὸς ἐμέ· ἀλλὰ θὰ πράξῃ τὸ κατὰ δύναμιν, διὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν ὀκνηρίαν του καὶ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀτομικὴν του ἀνάπαυσιν. Ἄν καταρωθῶτο μόνον νὰ τὸν πείσω, ὅτι ἡ τωρινὴ ἐπέμβασίς του δύναται νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ εἰς τὸ μέλλον ἀπὸ ἀληθεῖς ἐνοχλήσεις καὶ ἀπὸ ποῖαν τινα εὐθύνην, θὰ κατορθώσω παρ' αὐτοῦ ὅπως, χάριν τοῦ ἰδίου αὐτοῦ συμφέροντος, ἀναμιχθῆ εἰς τὰς ὑποθέσεις μας. Γνωρίζω ἐγὼ πῶς νὰ τὸν ἀναγκάσω, Λαύρα! Ἐχω πείραν ἐπὶ τοῦ ἐξαιρετικοῦ ἐκείνου χαρακτῆρος.

— Ἐπίτυχε μόνον παρ' αὐτοῦ νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ ἐπιστρέψω ἐπὶ τίνα καιρὸν εἰς Λίμμεριτζ καὶ νὰ δυνηθῶ νὰ ζήσω ἐκεῖ μαζί σου. Αἰσθάνομαι, ὅτι θὰ εἶμαι τότε εὐτυχῆς, ὅσον καὶ πρὸ τοῦ γάμου μου.

[Ἐπιταὶ συνέχεια].

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Συνέχεια τῆς Βασιλίσσης Μαργῶ.]

[Ὅρα προηγούμενον φύλλον].

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, ὄχι· ἐλπίζω ὅτι μέχρι τῆς αὔριον ἡ θεία χάρις θὰ φωτίσῃ αὐτόν, ὡς ἐφώτισεν ἐμέ. Καλὴν νύκτα, Σαιν - Λύκ, παρεύομαι νὰ δεηθῶ ἀντὶ σοῦ.

— Καλὴν νύκτα, Μεγαλειότατε· παρεύομαι νὰ ὄνειρευθῶ ἀνθ' Ἰμῶν.

Ὁ Σαιν - Λύκ ἤρξατο ν' ἀῖδη τὴν πρῶτην τροφὴν ἄσματος τινος, τὸ ὅποιον ὁ βασιλεὺς εἶχε τὴν ἔξιν νὰ ψάλλῃ, κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς εὐδιαθεσίας του, καὶ ὅπερ ἐπετάχυνε τὴν ἀναχώρησιν τοῦ βασιλέως, ὅστις ἐκλείπει τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά του, ψιθυρίζων:

— Θεέ μου καὶ Κύριε! δικαία ἡ ὀργή σου, ὅτι ὁ κόσμος προβαίνει ἀπὸ τοῦ κακοῦ εἰς τὸ χεῖρον.

Ἡ'

Πῶς ὁ βασιλεὺς ἐφοβήθη διότι ἐφοβήθη, καὶ πῶς ὁ Σχικῶ ἐφοβήθη, διότι ἐφοβήθη.

Ὁ βασιλεὺς, ἐξελθὼν τοῦ θαλάμου τοῦ Σαιν - Λύκ, εὐρε πᾶσαν τὴν αὐλήν συνηγμένην, κατὰ τὰς διαταγὰς του, εἰς τὸν μέγαν περιβόλον.

Ἀπένειμε, λοιπόν, χάριτάς τινας πρὸς τοὺς φίλους του, ἀπέστειλεν εἰς τὰς ἐπαρχίας τὸν δ' ὦ, τὸν δ' Ἐπερνὼν καὶ τὸν Σχομβέργ· ἠπειλήσε τοὺς Κουέλον καὶ Μωζιρόν, ὅτι θὰ ὑπέβαλλεν αὐτοὺς εἰς δίκην, ἐὰν ἤριζον ἐκ νέου μετὰ τοῦ Βουσύ, πρὸς τὸν ὅποιον ἔτεινε τὴν χεῖρά του, ἵνα οὗτος ἀσπασθῆ αὐτήν, καὶ ἐκράτησεν ἐνηγκαλισμένον ἐπὶ πολὺ τὸν ἀδελφόν του Φραγκίσκον. Ὡς πρὸς δὲ τὴν βασιλίσσαν, ἐδείχθη ἀκρείδης περιποιήσεων καὶ ἐπκρίων, ὥστε οἱ κρεστώτες συνέλαβον χρηστὰς ἐλπίδας διὰ τὴν διαδοχὴν τοῦ θρόνου τῆς Γαλλίας.

Ὁὐ ἦττον, ἡ συνήθης ὥρα τοῦ ὕπνου προσήγγιζεν, ἀλλ' ἕκαστος εὐχερῶς ἐνόει, ὅτι ὁ βασιλεὺς ἤθελε νὰ παρατείνῃ, ὅσον ἐνεστιν, αὐτήν. Ἐπὶ τέλους, ὁ κώδων τοῦ ὄρολογίου τοῦ Λαύβρου ἤχησε δεκάκις, ὁ δ' Ἐρρίκος ἔφερε περὶ ἑαυτὸν τὸ βλέμμα, ὅπως ἐκλέξῃ μεταξὺ τῶν φίλων του ἐκεῖνον, πρὸς τὸν ὅποιον ν' ἀναθέσῃ τὴν λειτουργίαν ἀναγνώστου, τὴν ὁποίαν ὁ Σαιν - Λύκ εἶχεν ἀποποιηθῆ.

Ὁ Σχικῶ παρετήρει αὐτόν, μετὰ δὲ τῆς συνήθους αὐτῷ τόλμης:

— Καλέ, τῷ λέγει, ἀπόψε φαίνεσαι, ὅτι μὲ κάμνεις τὰ γλυκὰ μάτια, Ἐρρίκο. Μήπως θέλεις νὰ ἰδρῶσης κανὲν μοναστήριον μὲ εἰσόδημα δέκα χιλιάδων λιτρῶν; Διάβολο! τί ἡγούμενος θὰ γίνω! Δός, τέκνον μου, δός.

— Ἐλθετε μαζί μου, Σχικῶ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς. Καλὴν νύκτα, κύριοι, ὑπάγω νὰ κατακλιθῶ.

Ὁ Σχικῶ ἐστράφη πρὸς τοὺς αὐλικούς, συστρίψας δὲ τὸν μύστακά του καὶ μετὰ χαριστάτης στάσεως:

— Καλὴν νύκτα, κύριοι, εἶπε, παρωδῶν τὴν φωνὴν τοῦ Ἐρρίκου, ὑπάγομεν νὰ κατακλιθῶμεν.

Οἱ αὐλικοὶ ἐδήξαν τὰ χεῖλη των καὶ ὁ βασιλεὺς ἠρυθρίασεν.

— Ἐμπρὸς ὁ κομμωτῆς μου, εἶπεν ὁ Σχικῶ, ὁ κουρεύς μου, ὁ θεράπων μου, ἀλλὰ πρὸ παντὸς, φέρετε τὴν ἀλοιφήν.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, τίποτε ἀπ' αὐτά, εἰσερχόμεθα εἰς τὴν τεσσαρακοστήν καὶ διατελῶ ἐν μετανοίᾳ.

— Λυποῦμαι διὰ τὴν ἀλοιφήν, εἶπεν ὁ Σχικῶ.

Ὁ Ἐρρίκος καὶ ὁ γελοιοποιὸς εἰσῆλθον εἰς τὸν γνωστὸν ἡμῖν κοιτῶνα.

— Ἄ! Ἐρρίκο, εἶπεν ὁ Σχικῶ, ἐγὼ, λοιπόν, εἶμαι ὁ εὐνοούμενος; Εἶμαι ὁ ἀπαραίτητος; Εἶμαι, λοιπόν, πολὺ ὠραῖος, ὠραϊότερος τοῦ Ἐρωτος Κουέλου;

— Σιωπῆ! γελοιοποιεῖ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς· ὑμεῖς δ' οἱ ἐπὶ τοῦ στολισμοῦ ἐξέλθετε.

Οἱ θεράποντες ὑπήκουσαν καὶ ἡ θύρα ἐκλείσθη ἐκ νέου. Ὁ Ἐρρίκος καὶ ὁ Σχικῶ

ἔμεινον μόνοι. Ὁ Σχικὸς παρετήρει τὸν Ἑρρικόνα μετὰ τινος ἐκπλήξεως.

— Διατί τοὺς ἀποπέμψεις; ἠρώτησεν ὁ γελωτοποιός. Ἀκόμη δὲν μάς ἤλειψαν. Μήπως σκέπτεσαι νὰ μὲ ἀλείψης μετὰ τὴν βασιλικὴν χειρὰ σου; Εἶναι καὶ αὐτὸ προσῆς μετανοίας ὡς πᾶσα ἄλλη.

Ὁ Ἑρρικός δὲν ἀπεκρίθη. Πάντες εἶχον ἐξέλθει τοῦ κοιτῶνος, οἱ δὲ δύο βασιλεῖς, ὁ φρόνιμος καὶ ὁ παράφρων, παρετήρουν ἀλλήλους.

— Ἄς προσευχηθῶμεν, εἶπεν ὁ Ἑρρικός.

— Βύχαριστῶ, ἀνερώνησεν ὁ Σχικὸς δὲν εἶναι πολὺ διασκεδαστικόν. Ἐὰν μ' ἐκάλεσας δι' αὐτό, προτιμῶ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν προτέραν κακὴν συντροφίαν μου. Καλὴν νύκτα, τέκνον μου, καλὴν νύκτα.

— Μείνατε, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— ὦ! ὦ! ἀνέκραξεν ὁ Σχικὸς, αὐτὸ λέγεται τυρχνία. Εἶσαι δεσπότης, Φαλαρις, Διονύσιος. Ἐγὼ ἀνῶ ἐδῶ ἔβην τὴν ἡμέραν, μ' ἔκαμες νὰ σχίσω τὰ νῶτα τῶν φίλων μου μετὰ τὸν βοῦρδουλαρ, ἀπόψε ἔξαναρχίζομεν. Διάβολε! Νὰ μὴ ἔξαναρχίσωμεν, Ἑρρικός. Εἴμεθα μόνον δύο καὶ μεταξὺ δύο κάθε κτύπημα... κτυπᾷ.

— Σιωπήσατε, ἀθλιε, φλύαρε, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, καὶ σκέφθητε νὰ μετανοήσατε.

— Ὁρατὰ! ὀρίστε μάς. Νὰ μετανοήσω ἐγὼ. Καὶ διὰ τί πράγμα; Διότι ἔγεινα ὁ γελωτοποιός ἐνός κάλογηρου; Πιστεύω, Κύριε, καὶ ὁμολογῶ, ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ ἀμαρτία μου, ἡ ἀμαρτία μου, ἡ μεγαλύτερα ἀμαρτία μου.

— Μὴ βλασφημίας, δυστυχῆ! μὴ βλασφημίας, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Μὰ προὔτιμων, εἶπεν ὁ Σχικὸς, νὰ εἶμαι ἐντὸς τοῦ κλωθοῦ τῶν λεόντων ἢ τῶν πιθήκων παρὰ εἰς τὸν κοιτῶνα μονομανοῦς βασιλέως. Ὑγείαινε, ἀπέρχομαι.

Ὁ βασιλεὺς ἀφῆρσε τὴν κλειδα τῆς θύρας.

— Ἑρρικός, εἶπεν ὁ Σχικὸς, σε εἰδοποιῶ, ὅτι ἔχεις τὸ ἦθος ἀπαίσιον καὶ ὅτι, ἐὰν δὲν μὲ ἀφήσης νὰ ἐξέλθω, θὰ φωνάξω, θὰ καλέσω εἰς βοήθειαν. θὰ σπᾶσω τὴν θύραν καὶ τὰ παράθυρα. Ὅχι, παίζομεν!

— Σχικὸς, εἶπεν ὁ βασιλεὺς μετὰ μεταλλοκωπίας φωνῆς, Σχικὸς, φίλε μου, καταχρᾶσαι τῆς θλιψέως μου.

— Ἄ! ἐννοῶ, εἶπεν ὁ Σχικὸς, φοβεῖσαι νὰ μένης ὀλομόναχος; τοιοῦτοι εἶναι οἱ τυραννοὶ. Κτίσον δώδεκα κοιτῶνας ὡς ὁ Διονύσιος ἢ δώδεκα ἀνάκτορα, ὡς ὁ Τιθέριος. Ἐν πῶ μεταξύ, λάβε τὸ μακρὸν ξίφος μου καὶ ἄφες με νὰ λάβω τὴν θήκην εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

Εἰς τὸ ἀκουσμα τῆς λέξεως: φοβεῖσαι, ἀστραπὴ διήλθε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Ἑρρικού, μετὰ δὲ τοῦτο, κατὰληθεις ὑπὸ παραδόξου ῥίγους, ἠγέρθη καὶ περιήλθε τὸν κοιτῶνα.

Τοιαύτη παραχῆ καὶ ὠχρότης εἶχε καταλάβει τὸν Ἑρρικόνα, ὥστε ὁ Σχικὸς ἤρρισε νὰ θεωρῆ αὐτὸν πραγματικῶς ἀσθενῆ, ἀφοῦ δὲ τὸν εἶδε νὰ περιέβη τρεῖς ἢ τετράκις τὸν κοιτῶνα, εἶπεν αὐτῷ:

— Ἄς ἴδωμεν, τέκνον μου, τί ἔχεις;

διηγήθητι τὸν πόνον σου εἰς τὸν φίλον σου Σχικὸς.

Ὁ βασιλεὺς, σταματήσας ἐνώπιον τοῦ γελωτοποιοῦ καὶ παρατηρῶν αὐτόν:

— Ναί, τῷ εἶπεν, εἶσαι φίλος μου, ὁ μόνος φίλος μου.

— Ὑπάρχει, εἶπεν ὁ Σχικὸς, ἡ ἡγουμενία τοῦ μοναστηρίου Βαλανσαί, ἡ ὁποία εἶναι κενή.

— Ἄκουσον, Σχικὸς, εἶπεν ὁ Ἑρρικός εἶσαι ἐχέμιθος;

— Εἶναι καὶ ἐκεῖνη τῶν Πιθιδιέρων, ὅπου τρῶγουν τόσον καλὰ παστίτσα ἀπὸ μαλάχας.

— Περὰ τὰς εὐτραπελίας σου, ἐξηκολούθησεν ὁ βασιλεὺς, εἶσαι ἀνὴρ γενναῖος.

— Τότε μὴ με κάμης ἡγούμενον, ἀλλὰ συνταγματάρχην.

— Καὶ δύνασαι ἐπίσης νὰ δώσης καλὰς συμβουλὰς.

— Τότε, μὴ με διορίσης συνταγματάρχην, ἀλλὰ σύμβουλον. Ἄ! ὄχι, ἐσκέφθη ὠρμιότερον, προτιμῶ τὴν ἡγουμενίαν ἢ τὸ σύνταγμα. δὲν θέλω νὰ γενῶ σύμβουλος, διότι θὰ εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ ἔχω πάντοτε τὴν αὐτὴν μετὰ τὸν βασιλέα γνώμην.

— Σιωπήσατε, σιωπήσατε, Σχικὸς, ἡ φοβερὰ ὄρα πλησιάζει.

— Τί; σὲ ἔξαναπιάνει; εἶπεν ὁ Σχικὸς.

— Θὰ ἴδῃτε, θ' ἀκούσητε.

— Τί νὰ ἴδω καὶ ν' ἀκούσω;

— Περιμένετε καὶ τὰ πράγματα θὰ σᾶς ἐξηγήσωσι τὰ πάντα.

— Ὅχι, ὄχι, δὲν περιμένω τί λυσασμένον σκυλὶ εἶχε δαγκάσει τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα σου, τὴν νύκτα, ὅπου ἐγεννήθη;

— Σχικὸς, εἶσαι ἀνδρεῖος;

— Τὸ καυχῶμαι ἀλλὰ δὲν ἐκθέτω τὴν ἀνδρείαν μου ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν. Ὅταν ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Πολωνίας κραυγάζῃ τὴν νύκτα τοιουτοτρόπως, ὥστε νὰ προξενῇ σκάνδαλον εἰς τὸ Λουβρον, ἐγὼ ὁ ἀδύνατος ἴσως δὲν τιμῶ τὰ δώματτά σου. Ὑγείαινε, Ἑρρικός, κάλεσον τοὺς ἀξιωματικὸς τῶν φρουρῶν σου, τοὺς Ἑλβετοὺς σου, τοὺς θυρωροὺς σου, καὶ ἄφες με νὰ πάρω τὸν ἀέρα μου φοβῶμαι τὸν ἀόρατον, τὸν ἀγνωστον κίνδυνον.

— Σᾶς δικτάτω νὰ μείνατε, εἶπεν ὁ βασιλεὺς ἐπιτακτικῶς.

— Ὅριστε εὐχρηστος κύριος, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ ἐξουσιάζῃ τὸν φόβον ἐγὼ φοβοῦμαι, φοβοῦμαι, σοὶ λέγω βοήθειαν! φωτιᾶ! φωτιᾶ!

Ὁ Σχικὸς, ὅπως ἀποκρούσῃ τὸν κίνδυνον, ἀνῆλθεν ἐπὶ τινος τραπέζης.

— Ἐλα, ἀνόητε, εἶπεν ὁ βασιλεὺς ἀφοῦ, ἵνα σιωπήσης, εἶναι ἀνάγκη νὰ σοὶ ἀφηγηθῶ τὰ πάντα, ἀκουσον.

— Ἄ! ἄ! εἶπεν ὁ Σχικὸς, τρίβων τὰς χειρὰς του, κατερχόμενος δὲ τῆς τραπέζης μετὰ προσφυλάξεως καὶ σύρων τὸ μακρὸν ξίφος του ἀφοῦ θὰ προειδοποιηθῶ, ἔχει καλῶς, διηγήθητι, τέκνον μου. Φαίνεται, ὅτι θὰ εἶναι κανεὶς κροκοδείλιος, αἱ; Διάβολε! ἡ λεπίς εἶναι καλὴ, διότι μεταχει-

ρίζομαι αὐτὴν νὰ λεπτύνω τὰ κέρατά μου καθ' ἐκάστην ἐβδομάδα καὶ τὰ κέρατά μου εἶναι σκληρά. Ἐλεγε, λοιπόν, Ἑρρικός, ὅτι εἶναι κροκοδείλιος;

Ὁ Σχικὸς ἐκάθησεν ἐπὶ μεγάλου ἀνακλίντρου καὶ ἔθεσε μεταξύ τῶν μηρῶν του γυμνὴν τὴν λεπίδα τοῦ ξίφους του, περὶ τὴν ὁποίαν περιέπλεξε τὰς κνήμας του, ὡς οἱ ὄφεις, σύμβολον εἰρήνης, περιπλέκουσι τὸ κηρύκειον τοῦ Ἑρμοῦ.

— Τὴν τελευταίαν νύκτα, εἶπεν ὁ Ἑρρικός, ἐκοιμώμην...

— Καὶ ἐγὼ, εἶπεν ὁ Σχικὸς.

— Αἴφνης, πνοὴ τις διέτρεξε τὸ πρόσωπόν μου

— Ἦτο τὸ θηρίον, τὸ ὁποῖον ἐπεινα, εἶπεν ὁ Σχικὸς, καὶ ἐγλυφε τὴν ἀλοιφήν σου.

— Ἡμιαφυπνίζομαι καὶ αἰσθάνομαι τὸ γένειόν μου ἀνορθούμενον ὑπὸ τὸ προσωπεῖόν μου.

— Ἄ! με κάμνεις νὰ φρικῶ εὐαρέστως, εἶπεν ὁ Σχικὸς, περιμαζεύομενος ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καὶ στηρίζων τὸν πώγωνά του ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους του.

— Τότε, ἠκολούθησεν ὁ βασιλεὺς μετὰ φωνῆς ἀσθενοῦς καὶ ὑποτρεμούσης, μόλις ἀκουομένης ὑπὸ τοῦ Σχικῶ, τότε φωνὴ τις ἀντήχησεν εἰς τὸν κοιτῶνα μετὰ διακυμάνσεως τόσον θλιβεράς, ὥστε ἐκλόνισε τὸν ἐγκέφαλόν μου.

— Ἄ! ἡ φωνὴ τοῦ κροκοδείλου, βεβαίως. Ἀνέγνωσα εἰς τὰς περιηγήσεις τοῦ Μάρκου Πῶλ, ὅτι ὁ κροκοδείλιος μιμνῆται τὴν φωνὴν τῶν μικρῶν παιδιῶν ἡσύχασον ὅμως, τέκνον μου ἐὰν ἐλθῇ, θὰ τὸν φωνεύσωμεν.

— Ἀκροάσθητε προσεκτικῶς.

— Διάβολε! εἶμαι ἀκίνητος ὡς κούτσουρον καὶ ἄφρονος ὡς ἰχθύς, ἀπεκρίθη ὁ Σχικὸς.

Ὁ Ἑρρικός ἐξηκολούθησε μετὰ φωνῆς μᾶλλον ὑποκόφου καὶ πενθίμου:

— Ἀθλιε ἀμαρτωλέ, εἶπεν ἡ φωνή...

— Μπα! διέκυψεν ὁ Σχικὸς, ἡ φωνὴ ὠμίλει; λοιπόν, δὲν ἦτο κροκοδείλιος;

— Ἀθλιε ἀμαρτωλέ! εἶπεν ἡ φωνή, εἶμαι ἡ φωνὴ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου.

Ὁ Σχικὸς, ἀναπηδήσας καὶ καθεσθεὶς ὀκλαδὸν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου:

— Ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ; ἠρώτησεν.

— Ἄ! Σχικὸς, ἀπεκρίθη ὁ Ἑρρικός, εἶναι φωνὴ φοβερά.

— Εἶναι ὠραία φωνή; ἠρώτησεν ὁ Σχικὸς. Ὁμοιάζει πρὸς ἦχον σάλπιγγος, ὡς λέγει ἡ Γραφή;

— Εἶσαι ἐδῶ; ἀκούεις; ἐξηκολούθησεν ἡ φωνή; εἶσαι ἐδῶ, ἀμαρτωλέ ἀνευ σωτηρίας; ἀπεφάσις νὰ ἐμμεῖνης ἐν τῇ ἀσεβείᾳ;

— Ἄ! πραγματικῶς, πραγματικῶς, πραγματικῶς, εἶπεν ὁ Σχικὸς ἡ φωνὴ ὁμῶς τοῦ Θεοῦ, νομίζω, ὅτι ὁμοιάζει πολὺ μετὰ τὴν φωνὴν τοῦ λαοῦ σου.

— Ἀκολούθως, ἐπανέλαβεν ὁ βασιλεὺς, ἐπηκολούθησαν μυρία ἐπιπλήξεις, αἵτινες, σὲ βεβαίω, Σχικὸς, ὑπῆρξαν δι' ἐμὲ πολὺ σκληραῖ.

— Ἄλλ' ἀκολούθει, τέκνον μου, εἶπεν ὁ Σχικὸς, διηγήθητι, ἵνα ἐννοήσω ἐὰν ὁ Θεὸς εἶχεν ἀκριβεῖς πληροφορίας.

— 'Ασεβή! ἀνεφώνησεν ὁ βασιλεὺς, ἐὰν ἀμφιβάλλης, θά σέ τιμωρήσω.

— 'Εγώ! εἶπεν ὁ Σχικῶ, δὲν ἀμφιβάλλω, ἀλλὰ μόνον ἐκπλήττομαι, ὅτι ὁ Θεὸς περιέμενε μέχοι τῆς χθές, ὅπως σ' ἐπιπλήξῃ. Ἀπὸ τοῦ κτακλυσμοῦ καὶ ἐντεῦθεν ἐγένετο πολὺ ὑπομονητικός. Ὡστε, τέκνον μου, ἐξηκολούθησεν ὁ Σχικῶ, ἐφοβήθη ὑπερβολικῶς;

— Ὡ! καί, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος.

— Καὶ δικαίως.

— Ἰδὼς περιέβρεχε τοὺς κροτάφους μου καὶ ὁ μυελὸς τῶν ὀστέων μου ἐπάγη.

[Ἐπειτα σὺ λέγει.]

Δμλ.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡΟΨΙΑ

[Ἀθήγημα, μεταφρ. ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ ὑπὸ Π. Βίλδη].

[Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.]

Ἄποια μεταβολὴ εἰς τόσον ὀλίγον χρόνον. Ὁ Ἀρθούρος καὶ ἡ Κλοτίλδη δὲν φαίνονται πλέον μόνον νὰ συνδιαλέγονται ἢ νὰ συμβαδίζωσι. Σχεδὸν πάντοτε ἔμενον κεκλεισμένοι εἰς τὰ δωμάτια των, καὶ ἐπειδὴ ὄφειλον ὅπωςδήποτε νὰ κούψωσι τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τῆς μεταβολῆς ταύτης, ἀμφότεροι προσεποιούντο ἀδιαθεσίαν.

Κατὰ τὰς στιγμὰς, καθ' ἃς κατ' ἀνάγκην ἐδῶλεσαν, προσεπτόχουν, ἐφ' ὅσον ἠδύναντο, νὰ προσποιῶνται ἀδιαφορίαν, ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν προσεποιούντο δὲν κατώρθουν ἐν τούτοις νὰ ἀνταλλάξωσιν ἐν βλέμμα ἢ μίαν λέξιν τρυφερὰν.

Ὁ ἔρω; ἔχει κρίσιμους στιγμὰς καὶ ὅταν ἀκόμη στέφεται ὑπὸ ἐπιτυχίας καὶ δὲν εὐρίσκη ἐμποδία, ἀλλ' ὅταν καταπολεμεῖται ὑπὸ ἀντεραστοῦ, ὑπὸ τῶν κοινωνικῶν ἀπαιτήσεων ἢ ὑπὸ τῶν νόμων, μεταβάλλεται εἰς παραφροσύνην.

Ἡ μεγαλειτέρα βράσανος δι' αὐτοὺς ἦτο τὸ νὰ μὴ δύνανται νὰ ἐμπιστευθῶσι τὸν πόνον των εἰς οὐδένα ἢ τοῦλάχιστον ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον.

Ἐπρεπε νὰ ἀπαλλαγῶσι τῆς βράσανος ταύτης καὶ χωρὶς ὁ εἰς νὰ λάβῃ γνῶσιν τῶν σχεδίων τοῦ ἑτέρου. Ὁ Ἀρθούρος ἐσκέπτετο νὰ δηλώσῃ εἰς τὸν κόμητα πατέρα του, ὅτι ἦτο διατεθειμένος νὰ τὸν ὑπακούσῃ, ἐὰν ὑπῆρχεν ἀκόμη καιρὸς, οἰονδήποτε καὶ ἂν ἦτο τὸ στάδιον, ὅπερ θὰ τῷ προώριζεν, ἢ δὲ Κλοτίλδη διελογίζετο νὰ ἐξομολογήθῃ εἰς τὴν μητέρα της καὶ νὰ τῇ ἐμπιστευθῇ ὅτι ἐπεθύμει νὰ ὑπανδρευθῇ. Θυσιάζουσα οὕτω τὴν ζωὴν της, ἤλπιζεν ὅτι ἤθελε κατορθῶσει νὰ πείσῃ ἐκυτὴν ὅτι ἠπατήθη ὡς πρὸς τὸ αἴτιον τῶν θλίψεων της.

Ἄλλ' ἡ μόνη, ἣτις θὰ ἠδύναντο νὰ ἐνοήσῃ τὴν ἐσωτερικὴν ἀγωνίαν τῶν δύο ἐκείνων καρδιῶν, ἦτο ἀκριβῶς ἡ κόμησσα, ἣτις ὅμως, εὐρίσκομένη ἀπὸ τινος κινήσεως ἐνεκα σοβαρᾶς ἀσθενείας, δὲν ἠδύναντο νὰ διατελῇ ἐν γνῶσει τῶν διατρεχόντων. Βραδύτερον δὲ ὅτε εἶχεν αὐτοὺς παρὰ τὴν κλίνην της, δὲν ἠδύναντο νὰ ὑποπτευθῇ τι, καθόσον ἡ λύπη καὶ ἡ θλίψις αὐτῶν ἐδι-

καίολογοῦντο ἐκ τῆς καταστάσεως αὐτῆς.

Ἡ κόμησσα ἐπασχε ὑπὸ νοσήματος καρδιακοῦ, ἢ δὲ διάρκεια τῆς ἀσθενείας της ὑπῆρξε πολὺ μακρὰ. Ἐλαβε διάφορα στάδια καὶ πολλάκις ἔκαμε τοὺς ἰατροὺς νὰ ἐλπίζωσι καὶ νὰ ἀπελπίζωνται. Ἐβλεπε τὰς δυνάμεις της ἐκλείπουσας ὁσημέραι, καὶ ἐπειδὴ ἐγίνωσκε τὴν σοβαρότητα τῆς νόσου της, εἶχεν ἐντελῶς ἀπελπισθῆ περὶ τῆς σωτηρίας της.

Ὁ κόμης ἦτο ἀπαρηγόρητος καὶ ἐμέμφετο τοὺς ἰατροὺς, διότι, ἐνῶ ἦτο διατεθειμένος νὰ ἐξοδύση ὅλην του τὴν περιουσίαν διὰ νὰ ἰαθῇ ἢ σύζυγός του, δὲν ἠδύναντο οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον νὰ τὴν βοηθήσωσιν.

Ἐδέησε νὰ λαβῶσι τὴν ἀπόφασιν καὶ νὰ παρασκευασθῶσι διὰ τὴν ἐπερχομένην καταστροφήν.

Ὀλίγα μόνον στιγμὰι ὑπελείποντο εἰς τὴν κόμησσαν. Αὕτη τὸ ἠννόησε καὶ ἐκάλεσε περὶ ἐκυτὴν τὸν κόμητα καὶ τὰ τέκνα της.

Εἶπεν ὅτι εἶχε νὰ τοῖς ἐξομολογήθῃ τι, ὅτι ἦτο ἐνοχος καὶ ὅτι εἶχεν ἀνάγκην τῆς πλήρους αὐτῶν συγχωρήσεως.

Ὁ κόμης οὐδέποτε εἶχεν ἀμφιβάλει περὶ τῆς τιμιότητος τῆς συζύγου του. Διὰ τοῦτο δὲν ἠδύναντο νὰ ἐνοήσῃ κατὰ τί εἶχε πταίσει ἢ ἀγνή ἐκείνη ψυχὴ, πρὸ πάντων δὲ διατὶ ἤθελε παρόντας τὸν Ἀρθούρον καὶ τὴν Κλοτίλδην.

Ὁ κόμης, μὴ δυνάμενος οὐδὲ λέξιν νὰ προσφέρῃ, τὴν παρώτρυνε διὰ νεύματος καὶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν νὰ ὁμιλήσῃ.

Ὁ Ἀρθούρος καὶ ἡ Κλοτίλδη, οὔτινες ἠμιλλῶντο τίς νὰ περιποιηθῇ μᾶλλον τὴν μητέρα των κατὰ τὴν ἀσθενείαν της, καὶ οὔτινες ἐν τῇ λύπῃ των εἶχον λησμονήσει πᾶν ἄλλο αἶσθημα, ἐγονάτισαν, ὅπως ἀκούσωσι καλλίτερον, ὁ εἰς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου.

Ἡ κόμησσα ὠμίλει μετὰ κόπου καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἠναγκάζετο νὰ διακόπτεται. Ἀνεγινώσκοντο ἐπὶ τοῦ προσώπου της ἡ θλίψις καὶ ὁ πόνος, τὸν ὁποῖον ἐδοκίμαζεν, ἀποκαλύπτουσα τὸ μυστικόν της.

Ὁ κόμης καὶ τὰ τέκνα της ἐφαίνοντο ὡσεὶ ἐκρέμοντο ἀπὸ τῶν χειλέων της, καὶ καθ' ὅσον αὕτη προέβαινε εἰς τὴν ἀφήγησίν της, κατὰ τοσοῦτον ἢ ἐκφρασίς των προσώπων αὐτῶν μετεβάλλετο.

Αἱ λέξεις τῆς ψυχορραγούσης παρήγον διάφορον συγκίνησιν εἰς τὰς τρεῖς ἐκείνας καρδιάς.

Ἡ κόμησσα διηγήθη ὅτι, διὰ νὰ σώσῃ ἀπὸ στίγματος ἀτιμίας τὸ ὄνομα ἐπιφανοῦς οἰκογενείας, συνήνεσε κατὰ τὸν τοκετὸν της νὰ ἀναγνωρίσῃ ὡς ἴδιον τὸ νεογνὸν φίλος της—ἣτις ἀπέθανε μετὰ ταῦτα ἀγῶνος καὶ τὴν ὁποίαν καλῶς ἐγίνωσκεν ὁ κόμης—καὶ ὅτι ἐπομένως ἔν μόνον ἐκ τῶν δύο τέκνων, ἅτινα μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης τὴν ὀνόμαζον μητέρα, ἦτο ἰδικόν της.

Ὁδυνηρὰ θέσις! Ὁ κόμης παρετήρει μετὰ πυρετώδους βλέμματος ὅτε τὸ ἐν καὶ ὅτε τὸ ἕτερον ἐκ τῶν δύο τέκνων του.

Τὸ βλέμμα του ἐξέφραζεν ἀγάπην καὶ δυσπιστίαν. Ἐπεθύμει ἓνα ἢ κόμησσα τὸν ἐξαγάγῃ ἐκ τῆς ἀβεβαιοτήτος, ἀλλὰ συγχρόνως ἠύχετο νὰ τὸν ἀφήσῃ ἐν τῇ ἀμφιβολίᾳ.

Ὁ Ἀρθούρος καὶ ἡ Κλοτίλδη δὲν ἐτόλμησαν νὰ κινηθῶσι καὶ ἐκ τῆς θέσεώς των. Ἐμειναν ἐκεῖ ὡς ἀπολελιθωμένοι, κάτω νεύοντες καὶ οὔτε ἡ ἀναπνοή των ἠκούετο.

Τὶ ὑρίσταντο αἱ δύο ἐκείναι καρδίαι, εἶνε ἀδύνατον νὰ περιγράψῃ τις.

Ἡ κόμησσα προσέθηκεν, ὅτι μόνον τὸ καθῆκον τῆς μητρός τὴν ἠνάγκασε, κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην στιγμὴν, νὰ ὁμολογήσῃ τὰ πάντα, ἀλλ' ἀπήτησε παρὰ τοῦ κόμητος νὰ ὑποσχεθῇ, ὅτι οἰονδήποτε καὶ ἂν ἦτο ἐκ τῶν δύο τὸ ἀληθές τέκνον της, θὰ ἐξακολουθῇ νὰ μεταχειρίζεται καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ἀμφότερα ὡς πρότερον, καὶ ὅτι δὲν ἤθελεν ἀποδιώξῃ τὸ ἕτερον. Ἐπειτα μετενόησε καὶ ἐνευσεν ὅτι δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τὸ ὀνομάσῃ καὶ κατελήφθη ὑπὸ τῆς ἀγωνίας τοῦ θανάτου.

Πάντες ἐσιώπων, ὁ δὲ θαλάμος ἐκείνος ἐφρίνετο ὅτι κταφκεῖτο ὑπὸ τεσσάρων φαντασμάτων. Ἡ συγκίνησις ἦτο τόσαύτη εἰς πάντας, ὥστε δὲν ἐπέτρεπεν αὐτοῖς οὐδὲ νὰ διακρούσωσι καὶ.

Αἴφνης ἡ κόμησσα ἀνεγείρεται. Ἐκβάλλει βραγχυνώδη στεναγμῶν, τείνει ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας αὐτῆς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς Κλοτίλδης καὶ πίπτει πρηνῆς!

Ἐξέπνευσεν!

Ὅτε, μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, ὁ κόμης ἀπεμακρύνετο ἐκ τοῦ πενήμιου ἐκείνου θαλάμου, ἐνόησεν ὅτι ὁ Ἀρθούρος εἶχε γίνεαι ἄφαντος.

Τὸν ἐζήτησεν εἰς τὰ ἰδιαίτερα αὐτοῦ δωμάτια καὶ καθ' ὅλον τὸ λοιπὸν μέγαρον, ἀλλὰ δὲν εὐρίσκετο, οὐδ' ἐγίνωσκε κανεὶς περὶ αὐτοῦ τι.

Ἐκαστος δύνανται νὰ φαντασθῇ τὴν ψυχικὴν λύπην τοῦ κόμητος καὶ ἰδίως τῆς Κλοτίλδης, κατὰ τὰς πρώτας μάλιστα ἡμέρας τοῦ πένθους.

[Ἐπειτα τὸ τέλος.]

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Κ. Δ. Ἀθήνας. Μετ' εὐγνωμοσύνης μάλιστα.—κ. Ν. Κ. Μ. Ὀδησσόν, Θ. Τ. Χαλκίδα, Ν. Μ. Μ. Γρίποιν, Δ. Ι. Π. Ἀργαλαστήν, Π. Σ. Βραίλαν, Β. Μ. Καλάμης. Ἐλήθθησαν βιβλία ἀπεστάλησαν.—κ. Ν. Ζ. Φ. Κων(πολιν). Τόμος Α' «Ἐκ. Μυθ» καὶ βιβλία ἀπεστάλησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—κ. Γ. Ν. Κ. Τραπεζοῦντα. Ἐλήθθησαν Ἀπεστάλησαν ἀνὰ 5 τόμ. «Β». Εὐχαριστοῦμεν.—κ. Γ. Α. Ρ. Ἰωάννιν. Συδρομή σ; ἐλήθη. Φύλλα ἐλλείποντα καὶ βιβλίον ἀπεστάλησαν.—κ. Δ. Β. Ἀλεξάνδρειαν. Ἐλήθη ἀντίτιμον 6 συδρομῶν παρὰ Δ. «Ἐστίας». Εὐχαριστοῦμεν. Βιβλία ἀπεστάλησαν.—κ. Π. Α. Α. Ἀθήνας. Προσεχωῶ.—κ. Ἰ. Α. Ζέκουνθον. Ἐλήθησαν.

Εἰς τὸ Γραφεῖον τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων πωλοῦνται:

Ὁ Α' τόμος τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, ἀντ' 80αχ 5 διδραμῶν 7.
Φύλλα τοῦ Α' καὶ Β' ἔτους: τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων. Τὰ «Δύο Λέκνα», μυθιστορία Ἀλφρέου Ρισσούργ, τόμος 4, ἀντ' 8ρ. 2, [ἐκδ. ταχυδρ. 2, 20].
«Ἐκόντες», σατυρικαὶ διατριβαί, ὑπὸ Δ. Γρ. Καμπούρογλου, λ. 60, «Τὰ 500,000,000 τῆς Ἰνδῆς», Ἡγεμονίδου, μυθιστορημα ὑπὸ Ίουλιου Βίρον, λατὰ 60.
«Ἀπονημ. νεώματα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», ὑπὸ Φωτάκου, ὑπερτίσις τοῦ Κολοκοτρώνη, 8ρ. 1 [ἐκδ. ταχ. 1, 20].

ΑΘΗΝΗΣ.—ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΘΗΣ» ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ. 3.